

Tik 100 žingsnių iki egzaminų

Abiturientai, įvairiai galima skaičiuoti laiką, likusį iki egzaminų: 100 dienų, 2400 valandų arba 144000 minučių, o kiek sekundžių?

Kaip beskaiciuotum – liko tikrai nedaug. Tai jūsų laikas. Jį galite praleisti tuščiai arba prasmingai. Tik Jūs galite nuspręsti, ką pasirinkti, nes gyvenimas – tai nuolatinis pasirinkimas.

Linkiu Jums teisingai pasirinkti, teigiamai mąstyti, turėti tikslą ir jo siekti. Linkiu Jums sėkmės, o sėkmės pagrindas – nuolatinis, nuoseklus ir atkaklus darbas.

Gintautas Kuzma, gimnazijos direktorius

Šimtadienis – tai ne tik diena, nuo kurios lieka 100 dienelių iki egzaminų, didžiojo dvyliktokų išbandymo, bet ir diena, kai veide vien šypsena, nes vienuoliktokų organizuojama šventė leidžia dvyliktokams smagiai pasibūti kartu, rūpestį ir nerimą palikus nuošaly.

Šiais metais darbuotojai vienuoliktokai dvyliktokus ir jų svečius į šventę pakvietė išdalindami kvietimus, kurie visus nustebino bei išdavė šimtadienio temą – kalėjimas. Ant kiekvieno kvietimo puikavosi kaliniai su dvyliktokų veidais. Taigi, kovo pirmąjį kovo savaitgalį visi dvyliktokai buvo atvesti į Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos kalėjimą. Veiksmas vyko Būgiškės tardymo izoliatorijoje, kur juos tardė ir išbandė vakaro šeiminkai – vienuoliktokai.

Be abejo, reikia paminėti, jog visų aprangos buvo įspūdingos. Vienuoliktokai su tikromis policininkų uniformomis ir atributika, gerai pasikausę, bet nenustelbė dvyliktokių grožio. Visos merginos puikiai atrodė vilkėdamos sukneles (sutapimas ar ne, šiemet dominavo prabangi raudona spalva), avėdamos aukštakulnius, o šukuosenos ir makiažas išdavė, kad šios dienos jos laukė jau ilgai, juk viskas buvo taip tobulai suderinta! Žinoma, vaikinai nenusileido. Visi pasitempę, pasipuošę kostiumais, peteliškėmis atrodė tikrai žavingai.

Nors šventė prasidėjo iškart su muzika, bet policininkai neleido pamiršti šventės dalyviams, kad jie yra kalėjime ir kad turi įrodyti, jog yra verti laisvės, todėl nieko nelaukė pradėjo „išsilaisvinimo ceremoniją“. Pirmieji į sceną atlikti užduočių žengė broliai Mantas ir Donatas, turėję įrodyti, jog vienas kitą pažįsta geriau nei aplinkiniai juos. Donatas turėjo aiškiai pasakyti dešimt žodžių, susijusių su jų taip mylimomis mašinomis, kad Mantas sugebėtų įskaityti juos iš brolio lūpų su ausinėmis, nieko negirdėdamas. Pirmoji užduotis praėjo be sunkumų, po jos vienuoliktokai leido atspūsti, pašoko, o broliams pavyko įrodyti, kad kai kalbama apie automobilius, jie tikrai ras bendros kalbos. Antrąjį užduotį į sceną lipo Kamelija, Rosita ir Roneta, kurios turėjo kuo greičiau nuridenti apelsiną iki finišo linijos. Merginos šauniai susitvarkė, bet greičiausiai tai padaryti pavyko Ronetai. Trečioji užduotis buvo skirta Emilijai ir Dovilei, bet šventėje nepasirodžius Dovilei, Emilija stojo į akistatą su pareigūnais viena. Mergina per trisdešimt sekundžių turėjo apsilvilti kuo daugiau šortų. Iš tikrųjų neliko abejonių, jog šios merginos antras vardas – greitis! Kiti ant scenos buvo atvesti Paulius ir Lukas, apšilimui darę pritūpimus, bet tikroji vaikinų užduotis buvo per vieną minutę atnešti ant scenos kuo daugiau merginų. Nors abu vaikinai stengėsi kiek įmanydami ir pasirodė šauniai, šį kartą geriau pasirodė Lukas.

Abiturientai su mokytoja Vanda Normantiene

Mieli abiturientai,

Šimtadienis – viena gražiausių abiturientų švenčių. Juk lieka šimtas dienų iki tos akimirkos, kai skambutis nebekvies į klases, o užvėrus gimnazijos duris, lauks gyvenimo mokykla.

Šimtadienis – tai ne raudonojo kilimo renginys, ne kalėdinis vakarėlis ir ne išleistuvių puota. Šimtadienis – iniciacija į rimtus darbus. Panašiai kaip kai kuriose Afrikos gentyse paaugliai turi pereiti keistus ir didelius išbandymus, kad taptų suaugusiaisiais. Taip ir šimtadienis reiškia, kad tuoj – egzaminai, o po jų – svarbūs jūsų gyvenimo žemėlapij brėžiantys sprendimai.

Šimtadienis – tai šimtas žingsnių iki didžiojo gyvenimo išbandymo – egzaminų. Vieniems užtenka mažesnių žingsnelių, kitiems tenka labiau pasistengti. Žengiant paskutinius žingsnius mokyklinio gyvenimo keliu, galima daug ką pamatyti, suprasti ir išmokyti.

Linkiu Jums, mieli mokiniai, ištvėrmės, stiprybės, ryžto, energijos, išminties, kantrybės ir pasitikėjimo žengiant svarbiausio tikslo link.

Vanda Normantiene, direktoriaus pavaduotoja ugdymui

Prieš didįjį išbandymą

„Policininkai“ su abiturientais

Po tokių išbandymų reikėjo atsikvėpti, todėl vienuoliktokai padovanojo dar vieną šokį. Po trumpučių muzikinių pertraukos užduotį įvykdyti turėjo Simona ir Neda. Dviese dideliame megtinyje turėjo aiškinti veiksmaizdžius savo klasės draugams nesitardamos, bet tai merginoms nepasirodė didelis vargas, jos pasirodė puikiai. Po šios užduoties vienuoliktokės sudainavo, kaip joms patinka būti mentėmis, o po jų pasirodymo ant scenos lipo Ieva ir Darijus, turėję įrodyti, jog per dvylika metų išmoko dainuoti. Jie šauniai pasirodė dainuodami karaokė Sadūnų dainą „Ups dralala“ ir Simonos „O mama man jau aštuoniolika“, o salė plojo ir pritarė. Kol publika dar buvo įsijautusi, vienuoliktokai dar kartą įrodė, jog šokti jiems sekasi. Vėliau užduotį vykdė Karolina ir Liveta, kurios turėjo su kuo daugiau zefyrų burnoje pasakyti, jog labai myli vienuoliktokus. Merginos tikrai įrodė, kad myli šventės organizatorius. Edvinas ir Faustas savo užpakaliukais ir užrištomis akimis turėjo suskaičiuoti kamštelius, nors sekėsi neprastai, bet prieš matematikos egzaminą praverstų pasitreniruoti. Po vaikinų ant scenos lipo Edgaras, Paulius, Lukas, Neda ir Ieva, turėję šokdami lambadą kuo taisyklingiau ir kuo daugiau pripiešti aštuntukų ant savo lapo su pieštuku burnoje. Visos užduotys pareikalavo nemažai jėgų, bet visi jas įvykdė nepasiduodami, šauniai ir su šypsenomis veiduose, todėl policininkai jiems padovanojo šypsenėlių lipdukus, jog šios nuo veidų nedingtu dar ilgai. Taip pat vienuoliktokai padovanojo dvi dainas apie dvyliktokus vaikinų ir merginas, kurios sulaukė gausybės ovacijų. Kaip ir visais metais, dvyliktokai sulaukė nominacijų ir apdovanojimų. Jos pačios įvairiausios – „Metų drama queen“, „Optimistė“, „Tobulas selfukas“, „Galvos skausmas“, „Neatstras lobis“, „Šnekorius“, „Spektras“, „Kuklumas“, „Ūkininkas“ ir kt.

Po nominacijų ir simbolinių dovanėlių įteikimo padėkos žodį tarė dvyliktokai. Visų abiturientų vardu kalbėjusi Ieva Juozėnaitė nuoširdžiai dėkojo mokytojams ir šventės organizatoriams – vienuoliktokams. Abiturientus taip pat sveikino ir jų auklėtoja Laima Dijokienė.

Nors pavargę, bet laimingi vienuoliktokai su nekantrumu laukė dvyliktokų filmuko apie juos. Žvelgiant į ekraną iš salės nuolat aidėjo juokas ir garsūs plojimai.

Paskutinės policininkų dovanos nusikaltėliams – šimtadienio kalendorius, padėsiantis skaičiuoti dienas iki egzaminų, nuosprendis, jog po 65 dienų dvyliktokai eis laikyti pirmojo anglų kalbos egzamino. Skambant dainai, visi vienuoliktokai ir dvyliktokai lipo į sceną ir stojo bendrai nuotraukai.

Šventė praūžė linksmai ir taip greitai, jog nepastebėjome, kaip pasibaigė. Dabar dvyliktokams beliko skaičiuoti dienas ir stropiai ruošti egzaminams, bet norėčiau palinkėti nepersidirbti, surasti laiko sau ir mylimiems užsiėmimams, neprarasti pozityvumo ir nuolat šypsotis.

**Greta STANKEVIČIŪTĖ, IIg kl.
Alvydo Stausko nuotraukos.**

Dvyliktokų mintys Šimtadienio belaukiant

Rodos, visai neseniai nuskambėjo pirmasis skambutis, kviečiantis sugrįžti iš vasaros atostogų į mokyklą, o štai jau pasibaigė kalėdinių renginių bumai, pirmasis pusmetis. Nesustojamai artėja šimtadienis, kuris reiškia tik viena - 100 dienų iki dvyliktokų brandos egzaminų. Vienuoliktokams tai ilgas, sunkus ir kruopštus ruošimasis šventei, o abiturientams – jauduliuojantis ir nežinomybė apie jiems skirtą renginį. Tikriausiai visiems įdomu, kas kirba jų galvose, kokios mintys sukasi apie šventę. Smalsumo vedama paklausiau kai kurių abiturientų apie jų norus ir viltis.

Štai ką sako abiturientai.

Laikas velniškai bėga, atrodo neseniai buvo Rugsėjo pirmoji, bet dabar jau liko tik 100 dienų iki egzaminų. Manau, šimtadienis mums, dvyliktokams, yra labai svarbus. Tad tikiuosi, kad ši šventė bus šilta bei labai linksma ir paliks gražius prisiminimus!

Lukas Markevičius

Nežinau, ko tikėtis. Galvoje kirba įvairios mintys išgirdus temą, kuri labai patiko ir nustebino. Tikiuosi, „galvos nenukirsins“. Viliuosi, renginys bus gražus, nes vis dėlto tai – mūsų, dvyliktokų, šventė. Norim gerai jaustis, ir galvoju, kad vienuoliktokai mus nustebins.

Liveta Barzdaitė

Anksčiau galvojau, kad šimtadienis nėra tokia reikšminga šventė. Bet kai laikas pradėjo bėgti vis greičiau ir iki šimtadienio lieka vis mažiau dienų, pradeda kankinti jauduliuojantis. Dabar suprantu, kiek daug reiškia ši šventė mums – dvyliktokams. Tai paskutinis pasispaudymas, paskutinis gryno oro gurkšnis prieš artėjančius egzaminus. Iš šio šimtadienio tikiuosi labai daug: vienuoliktokai jau nustebino originalia temos idėja, labai pasistengė padaryti gražius kvietimus, todėl lūkesčiai yra labai dideli. Tikiuosi, kad šventė bus be jokių nesupratimų. Norisi, kad viskas praeitų jaukiai, smagiai, ir būtų daug juoko. Viliuosi, kad pernai patys padarėm gerą šimtadienį, todėl šiemet kaip atlygį gausim dar geresnį! Su nekantrumu ir baimė laikiu jo, nors, kad ir kokia graži bebūtų šventė, jos artėjimas primena, jog vis mažiau dienų lieka iki brandos egzaminų. Kad ir kaip bebūtų gaila, bet mūsų karaliavimas gimnazijoje eina į pabaigą ir todėl darosi labai liūdna...

Neda Kuzmaite

Abiturientai su auklėtoja Rugsėjo 1-ąją. Alyvo Stausko nuotr.

Nuo tada, kai tik patekdavau šimtadienius, visad stebėdavau, kaip kiekviena žemesnė klasė pažįsta abiturientus, kuriems į nugarą kvėpuoja paskutinės dienos mokykloje. O šiemet bus įdomu, kaip mus pažįsta vienuoliktokai, mūsų artimi draugai. Nujaučiu, kad bus tikrai šaunus šimtadienis, kuris nuteiks geromis emocijomis ir paliks įspūdžius visam gyvenimui. Tikrai turėtų būti įsimintina, nes dabar atėjo mūsų eilė atsistoti į tas vietas ir pajauti kuždantį 100 dienų šnabždesį, kuris primins, kad jau priešaky paskutinė tiesioji į platų pasaulį...

Paulius Lukošius

Šimtadienio labai laikiu. Kai buvau mažesnė, man ši šventė atrodė paslaptinga, visada norėdavau ten sudalyvauti. Dabar, kai esu dvyliktokė ir renginys bus skirtas man, mano bendraklasiams, esu be galo laiminga ir tikiuosi nuostabiai praleisti laiką! Vienuoliktokai yra be galo kūrybingi ir, manau, kad tikrai mus nustebins.

Ieva Juozėnaitė

Tikiuosi, kad šimtadienis bus įdomus ir linksmas, žinoma, nenorėčiau, kad mane ir Donatą parodytų kaip vieną žmogų, nes ir taip visiems aišku, kad esame vienodi. Tikiuosi, ne tik man, bet ir klasės draugams, jis įsimins visam laikui.

Mantas Bražiūnas

Labai laikiu šimtadienio, man tai – viena iš laukiamiausių mokyklinių švenčių ir negaliu patikėti, kad ši šimtadienio šventė bus mums, dvyliktokams. Nekantrauju sulaukti renginio, bet truputėlį jaudinuosi dėl to, kokias užduotis vienuoliktokai mums paruosė. Tikiuosi, jie mūsų labai nekankins, o renginys bus gražus ir paliks daug nuostabių prisiminimų!

Karolina Glatkinaitė

Šimtadienis – tai it priminimas, kad artėjame prie finišo tiesiosios. Aišku, kad to niekad ir nepamirštame, tačiau ši šventė leidžia mums atsipūsti nuo galvą slegiančios informacijos gausos. Tad to ir tikiuosi:

kad vienuoliktokai surengs mums nuostabią šventę, kurios niekada nepamiršime ir per kurią bus labai gera ir smagu. Taip pat nekantrauju pamatyti, kaip visi bedraklasiai bus pasipuošę ir kokias užduotis mums visiems bus paruosę organizatoriai.

Simona Biveinytė

Net nežinau, ko tikėtis iš šimtadienio. Kadangi vienuoliktokai labai stengiasi, manau, jų pastangos atsiperks puikia nuotaika, juoku ir šypsenomis. Taigi, tikiuosi ne tik įsimintino renginio, bet ir šilto vakaro ir paskutinio atodūso iki artėjančių egzaminų.

Donatas Bražiūnas

Taigi, tikėkimės, kad visi abiturientų lūkesčiai išsipildys su kaupe ir išliks tik puikūs prisiminimai. O vienuoliktokams linkime, kad jų darbas atspirtų gražiomis ir plačiomis dalyvių ir žiūrovų šypsenomis bei audringais aplodismentais.

Goda Judita KAZLAITĖ, IIg kl.

Šimtadienio tradicijos irgi keičiasi

Šimtadienis 1991 m.

Prasidėjus antrajam mokslo metų pusmečiui, vis dažniau išgirstame kalbant apie šimtadienį. Visiems smalsu, o kokia šventė bus šiais metais, kuo nustebins vienuoliktokai. Šimtadienis – tai šventė, kurios laukia ko ne visi, nors ji skirta abiturientams. Lekiant metams visas keičiasi. Keičiasi aplinka, žmonės, įstatymai, mada, mokyklinės programos. Pasirodo, tai šiek tiek veikia ir mokyklos renginius. Tad pasidomėjau, kaip keitėsi Šimtadienio tradicijos mūsų mokykloje.

Abiturientų šimtadieniai išpopuliarėjo

sovietiniu laikotarpiu, tuomet jie buvo švenčiami daugelyje Lietuvos mokyklų. Oficialioji šventės dalis vyko mokyklos aktų salėje. Kiek vėliau – mokyklos valgykloje, kur stalai lūždavo nuo gausių vaišių. Ją, kaip ir dabar, abiturientams rengė vienuoliktokai.

Siekiant sukurti šventinę nuotaiką, mokykla per šimtadienį puošiamą tam tikromis puošmenomis: balionais, plakatais, girliandomis, gėlėmis, žvakutėmis. Dažniausiai iš popieriaus būdavo karpomos gėlės, pėdutės, medžių šakos ir, žinoma, skaičius 100. Dabar, kai renginys vyksta Dusetų kultūros namuose, salė kasmet papuošiama dekoracijo-

mis pagal pasirinktą vakaro temą. Dauguma mokytojų prisimena įdomiai parinktas šventės temas: „Teatras“, „Skrydis“, „Helovinas“ ir nuoširdžias mokinių pastangas nustebinti žiūrovus.

Siekiant sukelti nostalgiją vaikystei, anksčiau būdavo mėgstama priminti pirmuosius žingsnius mokykloje, atskleisti bėgančio laiko reikšmę. Tad buvo deklamuojamos eilės ar dainuojamos dainos, kurių tematika labai įvairi: nuo pačių sukurtų dainų žodžių apie mokyklą iki to meto populiariausių perkurtų muzikinių kūrinių.

Dabar mokiniai visus emė stebinti ne tik dainomis, bet ir šokiais. Smagu, kad jie nestokoja kūrybingumo.

Šimtadienio kalendorius – tradicija, išlikusi iki šių dienų. Originalumu visus nustebino pernykščiai vienuoliktokai, padovanoję medinį kalendorių: 100 medinių kaladėlių su skaičiais. Ankstesni abiturientai džiaugėsi „Ranka-kalendoriumi“ (iškarpytos rankos, o ant kiekvieno delno surašytos dienos su sentencijomis). Kiti yra gavę iš kompaktinių diskų sudėliotą dienų kelią, medį su 100 lapelių ar tiesiog labai meniškai iškarpytus ir iliustruotus kalendorius su sentencijomis.

Daug metų ši šventė neapsieidavo ir be pusatėstaičių, kur buvo surašomi dvyliktokams įvertinimai už pamokų nelankymą, plepėjimą per pamokas. Dalykų pavadinimai patys įvairiausi: „Zubrologija“, „Šperomatika“, „Taikomoji garderobika“, „Kaimakalbė“, „Simulialogija“ ir kt. Anksčiau, kai mokykloje dar buvo sustiprinta dailė ir mokiniai dailės pamokų turėjo daugiau, nei mes dabar gimtosios kalbos, vienuoliktokai

dažnai piešdavo dvyliktokams šaržus. Dabar ši tradicija nunyko ir vietoj jos atsirado nominacijos. Abiturientai nominuojami už įvairius pasiekimus, charakterio savybes ar kažkokius nuotykius. Ši šventė neapsieina ir be dovanų. Jos šimtadienio metu nebūna gausios, tačiau simbolinės. Seniau abiturientai džiaugėsi gautais moliniais medaliais, pakabukais, sagėm ar popierinėmis emblemomis, ant kurių parašyta „Šimtadienis“, mokyklos pavadinimas bei jos baigimo metai. Dabar abiturientai prie nominacijos gauna simbolines dovanėles.

Anksčiau, kai dvyliktokai egzaminus laikydavo mokykloje, buvo tradicija šventės metu mokytojams duoti priesaiką, kai jie turėjo prisiekti nerašyti neigiamų pažymių per egzaminą. Kartais, tuos neigiamus pažymius, iškirptus iš popieriaus ar kartono, skambant muzikai, sudegindavo tiesiog ant grindų. Dabar ši tradicija nebeaktuali, nes egzaminų mokykloje beveik neliko.

Pastaruosius metus gimė jau nauja tradicija – sukurti filmuką apie šventės organizatorius – vienuoliktokus. Ši naujovė sulaukia daug plojimų ir gardaus juoko.

Palapsniui viskas kinta, vis kas nors prisideda, vis kas nors pranyksta. Kad ir kaip šventė keistųsi, joje visad išlieka abiturientams skirtos užduotys. Jos visad skiriasi. Juk būtų neįdomu, jeigu visad būtų tokios pat. Atrodo, dabar kitaip ir nebeįsivaizduotume šios šventės. Be didelės kultūros centro salės, be šmaikščių juokelių, be dvyliktokų draugiško pašiepimo, be vienuoliktokams skirtos dovanos nuo abiturientų.

Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, IIg kl.

Mokyklą baigę, bet jos nepalikę

Mokykla – tai vieta, kuri palieka didžiausią antspaudą kiekvieno mūsų gyvenime. Vieniems mokykla asocijuojasi su nuostabiai praleista vaikyste, paauglyste, kitiems gera prisiminti mokytojus ir klases draugus, su kuriais praleista tiek daug metų. Dar vieniems mokykla galbūt nekelia tokių gražių, nostalgiskus jausmus sukeliančių prisiminimų. Skaičiuojant paskutines dienas mokykloje, susimąsčiau, ar žinojome ką nors apie mūsų gimnazijos darbuotojus, mokytojus? Kokia buvo jų vaikystė, kur jie mokėsi, augo? Taigi, labiau pasidomėjusi, sužinojau, kad nemažai jų yra baigę būtent šią, tada dar vadinamą Dusetų Kazimiero Būgos vidurinę mokyklą. Todėl pasidarė labai įdomu, kokie išlikę prisiminimai iš gimnazijos praeities, kaip tada elgdavosi mokiniai, kaip atrodė pati mokykla, kokie renginiai ir šventės vykdavo mūsų gimnazijoje. Pasidalinti atsiminimais paprašėme gimnazijos sveikatos priežiūros specialistę Ligita Gaulytę, gimnazijos skaityklos vedėją Birutę Laurinavičienę bei biologijos mokytoją Danguolę Šileikienę.

„Prieš atsakydama į klausimus, pasiėmiau vaikystės nuotraukų albumą ir akimirksniu nutolau į prisiminimų pievas. Prisiminiau mokyklą, mokytojus, mokyklinį suolą. Per praeities prizmę žiūrint – malonūs prisiminimai kutena širdį. Čia svajota, laukta, tikėta, mąstyta ir kurta. Džiaugiesi jau vien tuo, kad yra ką prisiminti“ – taip gražiai apie savo vaikystę, jaunystę atsiliepia mokytoja Danguolė Šileikienė. Skaityklos vedėja Birutė Laurinavičienė džiaugiasi, jog išlikę prisiminimai tik gražūs: „Pamokos, manau, panašios į šiuolaikines. Tik mokytojai gal buvo griežtesni ir mokiniai buvo labiau motyvuoti. Griežtas buvo gamtos mokytojas. Už pasižiūrėjimą pro langą jis kviesdavo pabūti jo „apsauginiu“. Bet tą pamoką tikrai nereikėdavo atsakinėti. Aktyviai veikė kraštotyros būrelis. Rinkome medžiagą apie piliakalnius, užrašinėjome lietuvių liaudies dainas, padavimus ir sakmes apie Dusetas, ieškojome senovinių daiktų ir nešėme į kraštotyros muziejų. Už atliktą darbą mokytoja Zofija Vi-

liumi. Kadangi pamokų metu sėdėjome suoluose, tai per pertraukas reikėjo koridoriais vaikščioti ratuku poromis (kartais su knygomis rankoje, nes reikėjo pasikartoti namų darbus). Mokykloje nešiojome šlepetes, dėvėjome uniformas. Žiemos metu kūno kultūros pamokos vykdavo lauke ir dažniausiai per pamokas slidinėdavome slidėmis ant Sartų ežero ledo. Kadangi laikrodžių nelabai turėjome, tai paslidinėdavome ir kelias pamokas.“

Ligita Gaulytė pasakoja kiek kitaip. Ji sako, jog jos prisiminimai apie mokyklą kaip ir daugumos mokinių: buvo šaunių akimirku, buvo ir nelabai smagių momentų. Tačiau, galima džiaugtis, kad gimnazija renginiais ir šventėmis buvo turtinga ir anksčiau. Jai pritaria ir skaityklos vedėja: „Mokykloje vykdavo labai gražūs renginiai. Kiekvieną savaitgalį – mokinių diskotekos. Prisiminimuose išlikusios vakaronės, kuriose dalyvaudavo beveik visi mokyklos mokiniai: „Linksmųjų išradimų klubas“ su įvairiausiomis uždaviniais ir „Protų mūšiai“ (įvairūs klausimai iš politikos). Vykdavo žygio ir dainos konkursas „Stiprūs, drąsūs, vikrūs“, pirmosios pagalbos teikimo konkursai. Kadangi mokykloje buvo karinis rengimas, tai pavasarį važiuodavome į Daugpilio poligoną mokytis šaudyti. Pavasarį visi mokyklos mokiniai mokslo metų baigimo šventei keliaudavo į Jaskoniškių mišką ir ten vykdavo įvairios estafetės, orientavimosi varžybos, vertinami klases pietų stalai ir esančios vaisės.

Reikia nepamiršti ir mūsų kiekvienais metais labai laukiamų ir mylimų švenčių. Ligita prisimena: „Mes rengdavom ne kalėdinį, o naujametinį vakarėlį. Būdavo ir Mokytojų diena, kai pamokas vesdavo mokiniai, ir Šimtadienis, ir Paskutinis skambutis. Per Šimtadienį būdavo daug jaudulio, bet labai linksma. Šventės vykdavo mokyklos valgykloje. Jose dalyvaudavo tik mokytojai, vienuoliktokai ir mes. Nei draugų, nei tėvelių tada niekas nekviessdavo.“

Turbūt nesumeluosčiau, jei pasakyčiau, kad nemaža dalis mokinių, baigę mokyklą, nedega noru grįžti čia, pasitaiko net tokių, kurie daugiau taip ir nebeaplanko mokytojų, auklėtojų. Labai panašiai jautėsi ir mano kalbinti pašnekovai: „Baigus biologijos studijas teko grįžti į savo mokyklą, nes buvęs biologijos mokytojas A. Galvelis išėjo dirbti dėstytoju į Vilniaus pedagoginį institutą. Mokyklai reikėjo biologijos mokytojo. Nors į savo mokyklą nenorėjau grįžti, galvojau, kad bus sunku dirbti su savo buvusiais mokytojais. Tačiau į kolektyvą buvau priimta puikiai ir dirbu iki šio laiko. Labai džiaugiuosi, kad šią mokyklą baigė mano visi trys vaikai, kadangi juos mokė puikūs mokytojai.“ Abu Birutės Laurinavičienės sūnūs irgi baigė šią mokyklą, sukūrė šeimas ir gyvena Vilniuje. Su gražiausiais prisiminimais kalba apie mokyklą. Problemų su mokytojais tikrai nebuvo. Nuostabios jų auklėtojos – Gražina Makaveckienė ir Dainora Biliūnaitė. Palaiko ryšį su jomis ir dažnai užsuka į mokyklą, – džiaugiasi B. Laurinavičienė.

Ligita Gaulytė pritaria mokytojais: „Apie grįžimą į mokyklą net minties nebuvo, o apie darbą su vaikais juo labiau. Savo gyvenimą siejau su medicina. Bet gyvenimas kartais pasisuka labai netikėtai ir pateikia staigmenų. Taigi dabar esu, kur esu.“

Paklausus apie mokinių elgesį tada ir dabar, moterų nuomonės sutampa. Jos teigia, kad anksčiau mokiniai būdavo griežčiau auklėjami, mokytojas jiems būdavo didis autoritetas, kurį reikėdavo vertinti ir gerbti. Dabar mokiniai labiau

Birutė Laurinavičienė pirmaisiais darbo metais

atsipalaidavę, drąsesni, turi daugiau laisvių ir teisių, kas kartais pakišą koją bendravimui su vyresniais žmonėmis.

Na, o apie gimnazijoje dirbusius mokytojus Danguolė Šileikienė pasakoja itin gražiai: „Mokytojų (anuomet, mūsų nuomone) buvo visokių, dosniai dalijančių penketus, pikta baudžiančių dvejetais. Šiandien tie vertinimai juokingi. Lieka žmonės, asmenybės. Mokyklinės disciplinos daugiau ar mažiau užmiršta. Šiandien norėčiau nusilenkti visiems mokytojams, kurie padėjo man pažinti raides, išmokė mąstyti ir dirbti. Džiaugiuosi, kad dar šiandien su kai kuriais mokytojais dar galiu pabendrauti. Turėjau puikią pradinę klasių mokytoją A. Rapolienę. Girdžiu jos nuostabiai skambų balsą, kuris lydi mane visą gyvenimą. Ačiū, kad išmokė klaidžioti pasakų šaly ir svajas paversti tikrove. Turėjau puikią klases auklėtoją A. Čičienę. Pamenu: niekada už mus klases vadovė nieko nedarė. Bent taip atrodė. Tačiau niekas pro jos žvilgsnį nepraslydo. Nei mūsų sėkmės, nei nesėkmės. Dabar supratom, kad tada ji mus mokė savarankiškumo. Juk ką pasieki pats, yra tikra.“

Apie tai, kaip per šiuos metus pasikeitė mūsų gimnazija, kalba Birutė Laurinavičienė: „Mokykla pasikeitė, ji išgrąžėjo. Po renovacijos pasikeitė mokyklos išorė ir kabinetai. Šiuolaikinės technologijos leidžia vesti įdomias pamokas. Anksčiau mokiniams buvo vienintelis mokymosi įrankis knyga, sąsiuvinis ir parkelis. Dabar mokiniai gali naudotis pratybų sąsiuviniais, labai daug papildomos medžiagos internete. Reikia tik noro mokytis.“

Paprašius palinkėti ko nors gimnazijai, visos moterys linki ilgų klestėjimo metų bei gražių, žavių akimirku joje: „Labai norėčiau, kad gimnazija tegyvuotų ir jos vardas būtų išsaugotas vaikų atmintyje. Visus mokslo metus pasakyti mokytojų žodžiai prigyti kiekvieno mokinio sielose, kaip tie grūdai suberti į dirvą išaugtų dideliu medžiu Lietuvos žemėje“, – sakė kalbintos pašnekovės.

Nuoširdi padėka pašnekovėms už pasidalintus šiltus prisiminimus, malonias akimirkas ir gražias mintis. Smagu žinoti, kad mūsų gimnazija ir mokytojai neatbaido baigusiu mokinių, juos visada šiltai priima ir pakalbina, gera matyti vis dažniau į mokyklą bent jau trumpam sugrįžtančius. Dar daug mūsų mokyklą baigusiu, bet jos nepalikusių mokinių sutinkame gimnazijos koridoriuose kasdien, todėl juos būtina dar pakalbinti ateityje.

Neda KUZMAITĖ, IVg kl.

Mokytojos Birutė, Alfūnė ir Klaudija

lytė rašydavo penketą. Mokykloje buvo bandymų sklypas. Turėjome savo lysves ir vasaros metu reikėjo jas prižiūrėti: laistyti ir nuravėti. Rudenį džiaugdavomės užaugintu der-

Ką man reiškia Lietuvos šimtmetis?

Švenčiame Lietuvos šimtmetį

Šiemet Lietuva švenčia savo valstybės atkūrimo šimtmetį. Taigi, norėdami paminėti šią nuostabią šventę, mūsų tautos gimtadienį, nusprendėme sužinoti, ką gi skirtingo amžiaus lietuviams reiškia tautos šimtmetis, laisva Lietuva. Pa-

kalbinome žmones. Paklausėme, kaip žada ją švęsti.

Pirmiausia mums į klausimus atsakinėjo patys mažiausieji – pirmokai. „Man Lietuva yra gimtoji šalis, kurioje gimiau, man patinka čia gyventi, kalbėti lietuviškai,“ – droviai kalbėjo Kostas. Jam antrina Arijus: „Su tėvais prie namų kelsime vėliavą, nes Lietuva mums yra svarbi.“ „Man Lietuva yra labai graži ir man patinka, kad čia galime kalbėti lietuviškai. O Lietuvos gimtadienį švėsiu namuose, su šeima,“ – pasakojo Jorė. Vaikai didžiavosi, kad yra Lietuvos piliečiai ir džiaugėsi, jog gali kalbėti lietuviškai.

Nusprendėme sužinoti ir lietuvių kalbos mokytojos Dainoros Biliūnaitės nuomonę, ką gi jai reiškia Lietuva? „Visų pirma, Lietuva man yra tėvynė, vieta, kur gimiau, užaugau, kur gyvena man artimi žmonės, man labai svarbus kraštas.“ Paklausus, ar šimtmetis svarbus, mokytoja atsakė: „Kaip ir

kiekvienam lietuviui, be abejo, yra svarbus. Šimtmetis, kuris kalba apie laisvą Lietuvą, apie tai, kad kiekvienas mes galime būti laisvi, galime džiaugtis tuo, ką turime, smagu.“ Taip pat pakalbinome ir miestelyje sutiktus žmones, paprastus praeivius, ką gi jiems reiškia Lietuva, kaip jie žiūri į laisvą Lietuvą. Viena moteris pasisakė: „Lietuva kiekvienam lietuviui turi būti svarbi. Jos gimtadienį turime švęsti kaip savo – taip pat džiaugsmingai ir linksmai“. Kita sakė: „Šiais laikais sunku išlaikyti jaunimo dėmesį kalbant tokiomis temomis, todėl Lietuvos šimtmetis yra puiki proga priminti jiems apie gimtosios šalies praeitį.“

Nors Lietuva pasaulyje kaip mažas akmenėlis, bet tegu jis spinduliuoja šilumą ir meilę smarkiau už visus didžiuosius akmenis.

Lietuvai linkime daug saulės spindulių šviesos, ažuolų galiūnų, sraunių upių, gilių ežerų ir daugybės šypsenų visų veiduose. Mylėkime savo Tėvynę, išsaugokime savo dvasią ir savitą kultūrą. Būkime tikrais lietuviams.

Urtė MARCINKEVIČIŪTĖ,
Viltė RAZMANAVIČIŪTĖ, 8 kl.

Kaip pasirinkti tinkamą ateities kelią?

Kiekvienais metais dauguma vyresnių klasių mokinių, ypač abiturientų, atsiduria visiškoje nežinioje. Visi yra skirtingi, vieni gimsta su begale talentų, troškimų ir jau nuo vaikystės žino, kuo nori būti ir to be paliovos siekia, o kiti blaškosi iki paskutinės minutės, nežinodami, ką ateityje norėtų veikti. Mokiniai patiria daug streso, nežinodami, kas jų laukia išėjus iš mokyklos, kurioje tiek mokiniai, tiek mokytojai jau tapo geriausiais draugais, kas iš tikrųjų laukia didmiesčiuose, kokie ten žmonės, kaip seksis mokytis aukštosiose mokyklose,

kaip reikės pragyventi ir viską suspėti. Ne paslaptis, kad kiekvienas iš mūsų norėtų ateityje dirbti tokį darbą, kurį dirbdamas jaustumėme malonumą, o ne didžiausias kančias. Tačiau, kaip teisingai pasirinkti, kur stoti?

Viena iš puikiausių galimybių – Studijų paroda, kurioje lankėsi ir mūsų gimnazijos mokiniai. Šių metų vasario 8-10 dienomis vyko 16-oji tarptautinė mokymosi, žinių ir karjeros planavimo paroda STUDIJOS 2018. Paroda kasmet sutelkia dešimtis tūkstančių moks-

leivių, planuojančių savo ateitį baigus mokyklą. Minint Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį, parodoje buvo akcentuojama mokymosi ir studijų Lietuvoje svarba, skatinamas jaunimo noras kurti ir gyventi savo šalyje, ugdomas pasididžiavimas savo šalies mokslo ir kultūros pasiekimais. Paroda STUDIJOS kasmet lankytojus traukia savo informacine, kūrybiška ir dinamiška aplinka. Čia sutelktas mokymosi ir žinių potencialas skatina jaunus žmones domėtis studijų galimybėmis Lietuvoje ir užsienyje, didina motyvaciją siekti išsilavinimo, moko palyginti siūlomų ateities galimybių naudą, kreipia racionaliai rinkti specialybes, moko priimti savarankiškus sprendimus, siekiant realizuoti save kaip asmenybę, dalinasi sėkmės istorijomis ir įkvepia nebijoti netradicinių kelių, semiantis patirties ir žinių iš žinomų verslo, kultūros ir mokslo atstovų. Kiekvienas būsimas studentas turi puikią galimybę pasikonsultuoti su jau esamais studentais, išklausti jų istorijų, paklausti visų rūpimų klausimų. Kiekvienas universitetas, kolegija ar profesinė mokykla turi parengusi po stendą, su įvairiomis demonstracijomis. Policijos šunų pasirodymai bei automobiliai, robotų gaminimo technika, makiažo priemonės „vilioja“ praeivių akis ir skatina ne tik pamatyti, bet ir pabandyti. Šioje parodoje kiekvienas gali susidomėti, klausti ir rinkti informaciją bei pasiimti sau labai informatyvius lankstinukus, kuriuose galima išvysti net stojamųjų balų sąrašus.

Mūsų gimnazistai į šią parodą taip

pat nevažiavo veltui. Jaunesnių klasių mokiniai pamatė, kaip iš tiesų sunku sugalvoti, ką tu nori veikti ateityje, kaip nedrašu prieiti prie studentų ir juos pakalbinti, kaip sunku jiems sugalvoti klausimus, kai pats esi visiškoje nežinioje. Tačiau abiturientai į šią parodą keičia turėdami didelių tikslų. Pakalbinti apie tai, ką jie žada nuveikti, pamatyti ir sužinoti, mokiniai iškėlė sau labai daug tikslų. Jie važiavo į šią parodą, norėdami susipažinti su įdomiais žmonėmis ir sužinoti daugiau apie dominančias sritis bei universitetus, galimybes stoti ten, o galbūt surasti visai naują kryptį, kuri sudomintų. Taip pat prisipažino, kad praeitį kartus į viską buvo žiūrima labai atsainiai, nelabai kuo domėtasi, mažai kas rūpėjo, tačiau šiemet kilo noras stengtis koncentruotis į tai, kas domina ir kuo daugiau šnekėtis su studentais ir galbūt pagaliau išsiaiškinti šį ne vieną jaunuolį kankinantį klausimą „Kur stoti?“. Abiturientai tikėjosi apsilankyti ir konferencijose, kurias skaityto ne tik profesoriai, bet ir žinomi Lietuvos žmonės, ten sužinoti kažką naujo bei smagiai praleisti laiką.

Taigi, visi apsilankę šioje parodoje turėjo didelę galimybę pasisemti naujų idėjų, naujos informacijos, susipažinti su naujais, mokslo vaisių jau paragavusiais žmonėmis bei sudalyvauti labai įdomiose konferencijose, kurių metu jau šią nežinią perėję žmonės dalijosi savo istorijomis.

Tokie informatyvūs renginiai žadina mokinių domėjimąsi ir norą siekti kuo geresnės ateities!

Evelina KUNDAVIČIŪTĖ, IIIg kl.

Mokiniai su išvykos organizatorėmis

Liucijos sėkmė

Dusetos visada garsėjo įvairiais talentais. Vienuoliktokė Liucija Vaitukaitytė – ne išimtis. Ji mokinė, visad rodžiusi gerus rezultatus visur. Metams bėgant ji vis labiau ėmė žibėti futbolo aikštelėse. Galiausiai pasiekė net ir Ispanijos šiltąsias aikštes. Nusprendėm pakalbinti paauglę pasiekusią jau tiek daug.

Kieno pastūmėta pradėjai žaisti futbolą ar tiesiog tuo susižavėjai pati?

Futbolą žaidžiu, kiek save prisimeinu. Kai dar buvau per mažą nuspreisi, ką noriu veikti, 3-4 metų, tėtis pradėjo vesti mane kartu į treniruotes. Nuo tada niekada nebuvo kilusi mintis nebežaisti, tad futbolas mano gyvenime ėmė užimti vis svarbesnę vietą. Vaikystėje aikštelėje visada lygiavausi į vyresnį brolių, sesė ir tėtį.

Kada supratai, kad tai gali būti daugiau negu žaidimai su draugais kieme?

Nebuvo tokio nušvitimo, kad staiga nuspręčiau nuo šiol siekti tapti profesionalė. Vienas iš pirmųjų jaunimo rinktinės trenerių (R. Cepkauskas) pasakė, jog futbolininkų iškart iš kiemo į geriausias pasaulio komandas nepakviečia. Toli į priekį neplanavau, o kaskart rungtyniaudama stengiausi gerai pasirodyti. Patekus vis į geresnę komandą, žinoma, ir lūkesčiai iš savęs didėja.

Kaip tau sekasi derinti mokslus su futbolu?

Šiuo metu mokausi nuotoliniu būdu Vilniaus Ozo gimnazijoje. Iš pradžių

buvo sunku susigaudyti naujoje kompiuterinėje sistemoje, tačiau jau pradėdau apsiprasti. Nuotolinis mokymasis turi privalumų, turi ir trūkumų. Populiarus šis „mokslų ir sporto derinimo“ klausimas. Suprantama, juk dažnas sportininkas apleidžia mokslus. Aš irgi apleičiau, ne todėl, kad mokslai nuobodūs ar neturiu valios, tik dėl rezultatų. Tačiau dėl manęs nesijaudinkit, kol kas mokytis laiko užtenka.

Žinome, kad pasirašei sutartį su „Zaragoza CFF“. Kaip tau ten sekasi ir ar draugiški žmonės Ispanijoje?

Futbolo lygis ir gyvenimo sąlygos mane tenkina, treneriams patinku, komandoje pritaipau, tad galiu sakyti, kad sekasi gerai. Nors iškilo dokumentacinių problemų (dėl nepilnametystės), todėl dar nedalyvauju oficialiose varžybose, bet klubas deda visas pastangas, kad kuo greičiau galėčiau prisidėti gerinant rezultatus.

Tiesa, kad ispanai šilti ir atsipalaidavę, mėgstą kontaktą, bendrauti, linksmintis. Tačiau visur visokių žmonių susitinku, o ir svetima kultūra ne visada būna priimtina, ima nervinti.

Kaip tėvai/draugai reaguoja į tavo užsidegimą futbolu ir didumą laiko praleidžiant ne namuose?

Dabar gyvenu Ispanijoje, tai visą laiką praleidžiu ne namuose. Nors metais prieš išvykstant irgi retai ten lankiausi. Tėvai idėjo labai daug pastangų, kad čia būčiau, ir mano užsidegimo toli gražu

neužtektų. Taigi, jie džiaugiasi ir palaiiko. O draugai, manau, mane supranta. Tik bendraklasiai pyksta, kad neatsisveikinau...

Nepykit draugai, Jūs man geriausi. Kokių dar siekių turi? Kuo norėtum būti užaugusi?

Norėčiau žaisti vienoje iš geriausių Europos komandų. Nesvarbu kurioje.

Ką galėtum patarti/pasakyti mokiniam, kurie norėtų stiebi savo gyvenimą bei uždarbį su savo hobiu?

Norėti neužtenka, reikia įdėti daug pastangų, kad ką nors gautumėte. Taigi pirmiau pravartu nuspręsti, ar tikrai to norit. Būkit ambicingi, bet mąstykit blaiviai.

Dėkojame Liucijai, kad atrado laiko atsakyti į mūsų klausimus, linkime daug įvarčių ir tikimės, kad jos pasiekimai prisidės prie moterų futbolo populiarėjimo Lietuvoje.

Simona BIVEINYTĖ, IVg kl.

Pirmojo pusmečio geriausieji

Eil. Nr.	Vardas, pavardė	Pažymių sk.	Vidurkis
1	Greta Stankevičiūtė, IIg kl.	73	9,73
2	Ema Grigaitė, 8 kl.	105	9,70
3	Aida Novatorovaitė, 7 kl.	99	9,65
4	Gytautė Stauskaitė, IIg kl.	84	9,63
5	Goda Judita Kazlaitė, IIg kl.	78	9,54
6	Aivita Malažinskaitė, 5 kl.	69	9,52
7	Liucija Vaitukaitytė, IIIg kl.	50	9,44
8	Deimilė Pivoriūnaitė, 5 kl.	71	9,44
9	Vismantė Sinkevičiūtė, IIg kl.	77	9,44
10	Karolina Mačiulskaitė, Ig kl.	96	9,43